

Иван Вазов

Царят умря!

Дочакахме този удар, о, горка участ наша!
Посред бедите много ей нова пак беда.
Имало да изпием и тази горчива чаша:
изгубихме го царят, добрият си баща!

Изгубихме светецът! Съдбата безпощадна
ръката на злодея съюзник си избра!
Великият император облян във кърви падна,
кат Августа живя той, кат Цезаря умря.

На страждущия – татко и ангел за войникът
той мраз, примежди, скърби търпя за нас смирен
сълзите си размеси с кръвта на мъченикът
и мъките на всички делеше нощ и ден.

Животат му верига от милости бе нови.
Със всяко утро ново и нови добрини,
тук правдата крепеше, там чупеше окови
и готвеше Русил за славни сетнини.

Но бясът на враждата, но демонът на злото
на тия дни безценни положиха конец.
Проклетата тази десница, излязла из пъклото,
която днес обagri най-славния венец!

Закри се орлов поглед, веч хладно е челото,
де чудната идея роди се и блесна,
студена е ръката, що сееше доброто,
и падналият подигна, и кривдата блъсна!

И всяко честно сърце от скръб е разлюляно,
и всичко, дете помни, надей се и страдай,
от Северния полюс дори до Сан-Стефано
един се стон разнаси, една душа ридай.

И името не може земята да обнеме
на царя-мъченика, на тоя дух-левент,
вселената кой смая с делата си големи
и цяла България дигна си монумент.

Загина цар-спасител във мъки страховити!

Славянский кръгозор го забули скръбен мрак!
Тоз, кой на милиони обрисал бе сълзите,
днес прави милиони да ги проливат пак.

2 март 1881, Пловдив

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5145>]